

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți!

Florin IARU

Fiction-Ltd

Sîinii verzi

POUR COM

Florin IARU

Fiction-Ltd

Sîinii verzi

Deși are numai cincisprezece ani, vîrstă la care te entuziasmezi din povești, Adela suferă crunt. Efectiv, zice ea. Pentru Adela, cuvîntul efectiv e ca vînta. Și asta pentru că Dumnezeu a fost prielnic și nedrept. Cu orice fuș da vînta ei, Adela se privește și se apreciază numai prin ochii băienilor. Pozi să fie prietena prietenilor, rîta prietenilor, dacă privirile laconice ale bărbătușilor nu o încotesc și nu o dezbracă dintr-un pe rînd, lupta e pierdută. De aceea se urîște în disperare. Nu se va privi niciodată cu dragoste. E convinsă de asta.

— Să spuneră deci ce o doare: Adela are sîinii mici. Pentru nîși. Dar dacă bă dombenează pieptu și își îndensă va să și sînen mai poate pretinde să umple bluză. În fiecare dimineață și-a conștientizat în oglindă. Le vîntă și sînen, îl-lăpioră. Mai cu mama! Zădarnic! Cîncu, are cincisprezece ani și știe că, singuri și nesurzi de rîmari, nu vor mai crește niciodată. Cuvîntul „niciodată” îl aduce lacrimi în ochi.

— Se ascunde în pod pînă rezolvă mama cu arțitul de la bancă — un urf — un urf — un urf — de piele care cînd vorbește răcnește. De — — — — —

POLIROM
2017

Cuprins

Sîinii verzi	5
Furculița	10
Prizoniera	13
Vocea destinului	17
Audele	20
De-a fete-ascunselea	24
Ochelari de soare, povești paralele	27
Cantitatea neglijabilă	31
Bărbatul unei femei	35
Mama electrică	40
Visul lui Crăciun	43
Aventuri la Marea Foarte Neagră	45
Păpuși vii	50
Prieteni adevărați	55
La apel	58
Cursul scurt de vînătoare	61
Calea de mijloc	64
Ultimul singlaric	67
Locomotiva	69
Un tip solid și asudat, din mulțime	71
Liniște în discotecă	75
Băiatu' lu' mama	77

Voiam să pleci...	80
Mama natură	83
Chemarea destinului	86
Lupul cel bun	89
Mătușa fatală	91
Puterea exemplului	95
Ilie Georgescu, spectator	98
Chemarea	101
Unde crapă	104
Dușmanul nu doarme	107
Melu	110
Pact cu Ispita	113
Atracție finală	116
Vizitatorii	119
Pe cine lași să moară	122
Cuibarul	125
Tînărul domn Geo	129
Ultima zi de plajă	132
De ce n-are ursul coadă	135
Timpul nu are regrete	138
Ocolul	141
Ascuns	144
Din ceruri	148
Vestitorul singurătății	151
Agățau	153
Raport despre starea națiunii	156
Îmbîlînzirea	159
Carcasa	162
Două cuvinte	165

Fulgerul senin	169
Greșiiții noștri	172

Amintiri

O beție cu Jorj	179
Pe Dumnezeu meu, dați-mi pușca!	190
Unde fugi?	197

<i>Ionu Sandulescu, Lupa</i>	
<i>Marin Mișu, Ialormez</i>	
<i>Nicolae Manu, Păcătoșii</i>	
<i>Peșcu Ciamponeș, Păcătoșii</i>	
<i>Stelian Turcu, Carul leului</i>	
<i>Alexandru Focșanu, Sădărenii</i>	
<i>Nora Iuga, Săpătorii la 100000 Bloom</i>	
<i>Ionu Idrusec, Lumina</i>	
<i>Carac Dobrescu, Tezaur de dolofani</i>	
<i>Gabriela Adămeșteanu, întâlnirea (vol. 1 și 2)</i>	
<i>Ionu Ciocan, Ușorul de aur de zile la Porțile Cerului</i>	
<i>Clăudia Dorina Florescu, Măscurii</i>	
<i>Petra Ciamponeș, Simion Iyinicul, roman cu îngeri și moldoveni</i>	
<i>Gabriel Chifu, Delatari deștepă moștenită sau Eren de gresie singurătate</i>	
<i>Alexandru Vlad, Ciocășul dublu</i>	
<i>Nichifor Dănilă, Lucrătorii Naștării</i>	
<i>Alexandru Focșanu, Let's go cupă-Moștenit</i>	
<i>Ion Ciocan, Plănușă Medicină</i>	
<i>Petra Ciamponeș, Noștii proști ucizi • Păcătoșii ucizi</i>	
<i>Gabriela Adămeșteanu, Drumul egal și flegelul zilei</i>	
<i>***, Războiul din România</i>	
<i>Nicolae Dobrescu, Ingerul de gips</i>	
<i>Stelian Turcu, Mășina</i>	
<i>Virgil Duda, Ultimele iubiri</i>	
<i>Marin Mișu, Infermezzo II, Grassiella</i>	
<i>Nicolae Breban, Orizont în infern</i>	
<i>Augustin Buzău, Raport asupra înșelăciunii</i>	

Sînii verzi

Deși are numai cincisprezece ani, vîrstă la care te entuziasmezi din te miri ce, Adela suferă crunt. Efectiv, zice ea. Pentru Adela, cuvîntul *efectiv* e ca viața. Și asta pentru că Dumnezeu a fost pricinos și nedrept. Ca orice fată de vîrsta ei, Adela se privește și se apreciază numai prin ochii băieților. Poa' să fie proasta proastelor, tuta tutelor, dacă privirile lacome ale bărbătușilor nu o încolțesc și nu o dezbracă rînd pe rînd, lupta e pierdută. De aceea se urăște la disperare. Nu se va privi niciodată cu dragoste. E convinsă de asta.

Să spunem deci ce o doare: Adela are sînii mici. Foarte mici. Doar dacă își bombează pieptul și își îndeasă vată-n sutien mai poate pretinde că umple bluza. În fiecare dimineată și-i contemplă în oglindă. Le vorbește frumos, îi imploră: hai cu mama! Zadarnic! Oricum, are cincisprezece ani și știe că, singuri și nesiliți de nimeni, nu vor mai crește niciodată. Cuvîntul „niciodată“ îi aduce lacrimi în ochi.

Se ascunde în pod pînă rezolvă mama cu urîtul de la bancă – un urît cu geantă de piele care cînd vorbește răcnește. De îndată ce a scăpat de tirania

fratelui mai mic, Adela e gata de luptă. A strâns mărar din greu și a preparat o tinctură miraculoasă. Acum, ferită de realitate taman în pod, se dezbracă pînă la brîu și-și aplică, grijulie, compresele verzi. Mărarul face minuni, iar tinctura e suma sumelor. Apoi ia o carte și citește. Ce altceva poți face, cînd ești singură pe lume? Citind, pînă și timpul trece mai repede. Senzația neplăcută dispare iute, pentru că Adela e o cititoare pasionată. Intră în carte ca în baie și se scufundă în spuma depărtărilor. Din cînd în cînd se surprinde întrebînd cu voce tare dacă domnul Darcy s-a uitat vreodată la decolteul domnișoarei Elizabeth Bennet. Și dacă a avut ce vedea. În film s-a văzut, dar în film nu se pune, că era pe alese! Pentru că, se zice, englezoaicele sînt ca niște scînduri. Apoi își privește cataplasmele și simte, Doamne!, simte că minunea se îndeplinește. O mănîncă, o ustură, deci se întîmplă ceva! După două ore de reverie, se întoarce pe pămînt. Îndepărtează leacul și simte că moare în aceeași clipă. Sîinii n-au crescut, dar o ustură rău și sînt verzi-violeți. Culoarea a intrat în piele, ca un tatuaj.

Din lac în puț. Se îmbracă, se încheie pînă la gît și fuge la baie. E disperată. Nu mai e de glumă. Se dezbracă din nou și se uită în oglindă. Lumina rece îi colorează sîinii hidos. Dă cu săpun. Nimic. Dă cu mînușă aspră, de duș – simte că i se ia pielea. Verzeala nu cedează. Disperarea i se ridică-n gît. Încearcă cu bicarbonat de sodiu. Verzeala rezistă. Apă fierbinte – cît suportă. Rezultat, zero. Acei

nefericiți mici cărora cu greu le spune sîni o dor de parcă ar fi jupuți. Începe să plîngă pe mutește, că, altfel, o aude bunică-sa, de alături, cu urechea pîlnie la perete, și o ia la întrebări. Îi trece, brusc, prin minte gîndul izbăvitor al sinuciderii. Viața ei nu mai are nici un sens: e luzerița luzerițelor. Dar viziunea oripilantă cu ea însăși, vînată, cu ochii holbați ieșiți din orbite, cu limba afară, pișată pe ea și, mai ales, cu sîni verzi expuși mulțimii de gură-cască de la Medico-Legal o face să se scuture îngrozită. E fără scăpare. Fără scăpare. Ce viață de căcat! Bine că hidosul de la bancă s-a făcut nevăzut.

Exact în clipa aia intră în baie, valvîrtej, fără să bată la ușă, obrăznicătura de frati-su. Degeaba își acoperă fata pieptuțul, că nepoftitul o vede, rămîne o clipă cu ochii holbați și o zbughește pe ușă: „Adela are țîțele verzi! Adela are țîțele verzi!“, iar vocea lui răsună ca o trîmbiță. Maică-sa aude, taică-su aude, toată casa aude.

Pîna seara, tot cartierul află că tocilara Proto-popeștilor e o curvă perversă.

Adela nu mai iese din casă o săptămîină, iar mama, care părea un monstru (și care chiar fusese un monstru, pîna în clipa aia), îi face rost de scutire pentru o săptămîină și stă cu ea și o mîngîie pe cap și-i turuie cîte-n lună și-n stele. Nefericirea Adelei e oarecum pansată, dar supurează din toate cicatricile. După o săptămîină își ia inima-n dinți și se duce la școală. Toată lumea știe, pufnește și glumește.

Adela înțelege, cu ultimele puteri, că agonia va fi lungă și dureroasă. E hotărâtă să reziste. O să strângă din dinți. Nu mai e mult pînă în vară. Dă examen, intră la liceu, gata. O să se termine. O să scape.

Însă singurătatea e grea. Nimeni nu vrea să-i acorde o șansă. Parcă nici grasa de Sorina, căreia îi căzuseră chiloții la chimie, n-a fost atît de ostracizată. Nici Cornel, cel pozat la veceu, cu o revistă porno în mîna stîngă, nu avusese parte de asemenea tratament. Adela află chiar acum, pe pielea ei, cum ard privirile celorlalți. Ah, sîni mici și nenorociți!

După ore, se întoarce singurică și abătută și, tocmai pentru că e de capul ei, simte că poate plînge în voie. Își scoate batista, cînd cineva o bate pe umăr. E Andrei, băiatul primarului. Cel mai bogat copil din oraș și, probabil, din univers. Adela strînge din fălci. Toată lumea știe ce arrogant și închipuit e. Doar că el nici nu rîde, nici nu-i pune piedică.

Îi spune simplu:

— Mi se pare mișto ce ai pățit – și pășește alături de ea, fără să se schimonosească, cum face întotdeauna în clasă.

Adela tace, așteptîndu-se la ce e mai rău, dar nu se împotrivește. Nici o fată din lume nu ar goni așa un băiat.

— Nu vrei să vorbești cu mine? zice el după un minut de mers în gol și stînjeneală.

— Ba da. Dar ai să rîzi de mine și nu vreau asta.

— Hai, mă... Să ai sîinii verzi! Tu-ți dai seama că ești cea mai tare fată din univers? Mi-aș da viața să văd niște sîinii verzi.

Adela se oprește, se uită lung la el și caută în gînd, cu viteza fulgerului, un loc ferit, întunecos, unde, *efectiv*, băiatul cel frumos să vadă sîinii cei mici și verzi.

Furculița

Furculița pare nițel distrată. Se învîrte molatec prin pastele lungi, parcă ar schia. Alege o spaghetă, o învîrte, apoi se răzgîndește.

— Unde ți-a fost capul? Te-au păcălit. Te-au păcălit, fraiere! Țștia-s cartofi? Asta e conopidă? Era să spun eu ce e! Conopizdă! Cum faci? Ce ai în capu' ăla mare? Tărițe? Cîlți? Nu te poți concentra?

Furculița străbate Marea Roșie, Marea Moartă și marea amărăciune. Înțeapă o bucățică de brînză.

— Dar de ce mă mir? Ești un tolocmac. Un adormit. Ești o muiere cu pantaloni și asta trebuia să ți-o spună cineva. Nu există lucrușor în casa asta, cumpărat de tine, reparat de tine, care să meargă ca lumea. Parcă ești blestemat, ești un mototol dus cu capu'.

Furculița înșfacă un ghem de paste și le poartă în sus, din farfurie spre gură.

— Eu cu tine vorbesc, surdule! Tu sau o valiză din gară – totuna!

Furculița se împiedică și dă drumul prăzii pe pantaloni.

— Nu pot să cred! Mă, tu o faci dinadins! Țți bați joc de mine. Nu sînt sluga ta, mămăligă! Cum

să te pătezi ca un animal? Ca o vită-ncălțată, că, dacă aş pune vita la masă, tot ar mânca mai omenește. Unde pleci? Ai terminat? De-asta am muncit eu... Ia un prosop și pune-l în poală.

Furculița, ajutată de două degete palide, strînge mizeria și limitează dezastrul.

— De nimic nu ești bun. Numai să mănînci și să te uiți la televizor. N-ai ieși și tu ca oamenii, cu prietenii, da' ce zic io, tu n-ai prieteni, nu iubești pe nimeni. Las' că nici nu te iubește nimeni. Cînd o să mori, nici o furnică n-o să știe că ai trecut prin viață. Atunci am să respir și eu, că mi-ai otrăvit viața!

Furculița scormonește adînc în farfurie. Nimeni nu vede tremurul ușor al dinților care se învîrt bezmetic, căutînd un reper, un punct fix, să răstoarne pămîntul.

— Mi-e milă de tine. Da' mi-e și greață. Dacă tot n-ai nici o însușire, măcar să fi compensat cu ceva! Sebastian, al lu' Antonia, e copia ta fidelă. Dar are măcar salariu. Și mai ai una: Garabet. Al Elvirei. Cum care Elvira, Dumnezeule!? Ai început să te ramolești. Am auzit că bărbații se boșorogesc repede. Alzheimer, frate! Garabet, ăla de aduce marfă de-afară. Tot e ceva. Cînd mă gîndesc că mai ai puțin și ieși la pensie... ai să-mi toci nervii, ești cel mai nesărat bărbat din lume, cum am putut fi atît de nebună să te iau taman pe tine... Și ești și îngălat!

În mintea furculiței sclipește o idee. Cam mult spus idee, dar ceva pe aproape. E mai degrabă o

viziune cu ea însăși, înfiptă, prin ochi, cu toți dinții, în miezul creierului dușman, iar sîngele desenează spaghete vii, roșii și se revarsă în poală. În clipa aia ridică gura spre cer, iar dinții ei caută un reper, o țintă vie.

— Ți-am spus că ești o cîrpă? Îți mai spun. Cîrpă și-n pat, cîrpă și-n viață. Cîrpă, cîrpă, cîrpă. Ai noroc cu mine, altfel ai muri în șanț.

Furculița se lasă moale, lîngă farfurie, și-și încasează papara. Pîină la capăt. Asta-i viața.

Prizoniera

După cîteva ore s-a liniștit, a obosit.

Și doar se culcase atît de fericită și de singură a seară, iar cînd a făcut ochi, na, era deja prizonieră. La început, panicată, își rupsese unghiile, încercînd să găurească peretele de oase care o strîngea din toate părțile. I-a dat sîngele. Era prinsă în locul acela îngust fără să priceapă cum sau de ce. Nu avea idee nici unde e și nici ce o să i se-nîmple. Spre groaza ei, și-a dat seama imediat că era goală pușcă, așa cum se culcase, sub cearceaful de mătase. Iar acum, locul ăsta străin o adăpostea și o strîngea în același timp, strivindu-i sîinii, presîndu-i fesele, julindu-i coatele și atingîndu-i pubisul. Locul era plin cu un soi de vată murdară, călduță, care-i umezea pielea. Un sentiment scîrbos, o scîrboșenie îndelungată, fără pauză, care-i intra în nas și în gură. I-a venit să vomite, era senzația că cotrobăie cu mîinile goale prin măruntaiele unui cal. S-a abținut cu greu, deși stomacul îi urcase în gît, pentru că n-ar fi avut unde să-și reverse mațele decît peste propriile picioare. Mirosea a odaie închisă de mult, mucegăită, duhnea a haine încinse și, vag,

a transpirație. A strigat după ajutor și s-a mirat cât de moale i-au țîșnit sunetele din gură. Parcă ar fi avut cîlți în plămîni.

Timpul s-a oprit, iar panica de la început a lăsat loc unei profunde depresii. Nimeni nu venea să-i ceară ceva, orice, numai să știe ce. Viață, moarte, desfrîu. Cu toate astea, nu-i era nici foame, nici sete. Și nici nu-i venea să se ducă la baie, lucru care a mirat-o nespus după douăzeci și patru de ore. Era pur și simplu blocată în pasta aia, între oasele alea. Și parcă nici mintea nu-i era aceeași. Simțea, din cînd în cînd, impulsuri ușoare în creier, ca niște gîdilituri electrice. Ar fi zis că cineva îi aplica un soi de electroșocuri, dar nu neapărat neplăcute. Gîdiliturile coborau pe la subsuoară, treceau pe sub inimă și se opreau la buric. Îi venea să se scarpine, o mînca peste tot. O vreme s-a stăpînit eroic – și ăsta e un lucru de mirare, ea fiind o nesăbuită în viața de dincolo –, dar după cîteva zile a cedat. Era mai presus de voința ei. Impulsurile îi alergau deja prin corp, din stomac pînă-n călcîie. Și-a atins subrațul. Niciodată scărpinatul n-a fost mai plăcut. Excitația s-a mutat în sîni. Și-a atins mameloanele cu vîrfurile degetelor și, în clipa aia, s-a făcut lumină. Vata murdară care o înconjură a devenit fosforescentă. Corsetul de oase a început să cedeze. Apoi, electricitatea n-a mai ezitat, i-a coborît violent în vagin. Și-a dus mîna între picioare și capcana de os s-a lărgit. A auzit cu urechile ei cum corsetul ăla a oftat și a slăbit strînsoarea. A lăsat-o

să facă un pas, să desfacă picioarele. Confuză, excitată și intrigată, a continuat să se masturbeze și a obținut ce a vrut. Loc să se întindă pe jos. Era și cazul. Durerea picioarelor a curs pe podea, călduță. În clipa în care a ajuns la orgasm, închisoarea a înnebunit. Confetti, jocuri de artificii. Un miros înțepător, bărbătesc, neplăcut a inundat spațiul rămas liber.

Apoi, treptat, celula osoasă a revenit la dimensiunile anterioare, iar fata a fost, din nou, obligată să se masturbeze, pentru a se putea odihni. Acum, prin vata murdară circulau lichide aurii, strălucitoare și, din când în când, pe perete se deschidea un soi de fereastră oarbă, luminată cu figuri stranii, ca niște stele-de-mare transparente.

S-a uitat pe fereastra aia, s-a tot uitat și, la un moment dat, și-a acoperit fața cu ambele mâini. A revăzut ora de biologie: asta nu era o stea-de-mare, ci o celulă nervoasă. O celulă nervoasă – șuieră ea, cuprinsă de furie. Și a înțeles instantaneu (numai femeile pot face asta) unde și de ce ajunsese acolo și cine o ținea prizonieră.

A tras aer în piept, și-a vîrît degetele între coapse și s-a pus voinicește pe lucru. O dată, de două, de trei, de zece, de o sută de ori, orgasm după orgasm, la foc automat.

— Oprește-te, oprește-te! strigă din senin bărbatul transpirat, cu un ziar la subsuoară.

În tramvai se face liniște, călătorii întorc privirile către insul care s-a proptit cu fruntea de bară,

lovind-o din timp în timp. Nu trece. Bărbatului i se învîrt ochii în cap, saliva îi curge, apoi se repede cu capul înainte și sparge geamul cu fruntea, împrôșcînd cu sînge o pensionară încremenită de spaimă.

— Oprește-te, ticăloaso! Destul!